

KWINTESSENS (22.03) – Ik ben het beste.....

“ Ik, waarlijk, ben Bewustzijn zonder een intellect; het beste, middelmatige en slechte zijn Bewustzijn, waarlijk Ik.”

(vers 22.3 t/m 22.6)

Als in de voorgaande publicaties over dit hoofdstuk de nadruk eerder lag op de evolutie in de materie, dan behoeft ook de mentale, psychische ontwikkeling een zoeklicht.

Dagelijks kan in de media gelezen en soms gezien worden over het edelmoedige in de mens, de soms totale opoffering....en houden dit ons als een spiegel voor als het goede dat ook wij zouden, kunnen en willen bereiken.

Maar keren ons af van de keerzijde van dezelfde spiegel als verwerpelijk, verachtelijk, als het slechte dat wij zeker niet zouden, kunnen en willen zijn. Van nog redelijk recente datum zijn de foto's in de gevangenis van Abu Dhabi of Syrië of..... of.....of.....

Al het goede, al het middelmatige en al het slechte zijn in ieder van ons verenigd, slechts de omstandigheden zullen bepalen welke van deze hoedanigheden aan de oppervlakte gaan komen. En in deze omstandigheden rijzen de helden en heldinnen. Maar op welke gronden groeien zij uit tot held en heldin? Op welke gronden groeien de anderen tot het verachtelijke? Berust het bij elk op alleen conditionering? Waarom is een en dezelfde mens in een bepaalde omstandigheid een heldin en in andere situatie een verachtelijke?

In Kwintessens (12.01) – Het Zelf is het al werd met het citaat uit 'Donder : volmaakt Bewustzijn een proeve gegeven van alles wat Ik – en dus elk van ons – zoal kan zijn. Niets is uitgesloten! Niets is laag en niets is hoog! Zo luidt het in Luk Heyligens gedicht ' Op de hoogvlakte ' (onbewerkte versie : zie Het Wonderlijk Lichaam (10) :

“.....terwijl naakte dansers in de open vlakte staan
of onvoorspelbaar hun onvolmaakte sierlijkheid
bewegen of verstillen.....

.....Waar niet langer moet gedaan alsof,
niets verzwegen, niemand onverwacht,
allen verwonderd zich beleven.
Waar niets nog langer zich schuilen moet,
niets verweten, niemand afgezwakt,

ieder zich wonder weten mag want
geroepen door liefde die niet vraagt.

.....zij zingen of verstillen zich tot leegte,
het enige dat al de zinderende,
zoemende echo's kan omvatten. Wij moeten niets
bevatten want wij bevinden ons op de hoogvlakte.

Waar we niets moeten betekenen,
niets kan verhoogd, niemand kan verlaagd,
bestaan is 't bewijs van waardigheid
en dus moet niet meer gedaan alsof.
Niets is volmaakt, niemand ongevraagd,
ieder mag in 't licht staan, wordt belicht,
is verlicht door liefde die niet vraagt.

Wit is het licht dat al de kleuren schept,
de dansers ontdoet van hun verhullende lagen
of lichter laat bewegen alsof er geen dansers
meer, slechts bewogenheid uit zichzelf geboren....

Waar wij niet langer gescheiden zijn,
niets uitgestoten, niemand eenzaam,
iedereen zich kan weerspiegeld zien.
Waar alles wordt gedaan als gave,
niets is bezit, niemand bezeten,
ieder onmeetbaar verwonderend,
verkoren door liefde die niet vraagt.”